

Lad mig så bede om én ting: Kunne det ikke blive sidste gang, man i forbindelse med EU-folkeafstemninger bruger disse økonomiske skræmmeargumenter? Man tog fejl i 1992, man tog fejl denne gang, og jeg er helt, helt overbevist om, at befolkningen efterhånden er vaccineret imod den slags argumenter, og at man derfor bør tage den politiske diskussion.

Der har siden folkeafstemningen været talt meget om national forsoning – et tema, der også indgik i statsministerens åbningstale. Det er lidt uholdbart, at den danske befolkning er så splittet i EU-politikken. Ingen regering kan føre en offensiv EU-politik med ca. halvdelen eller over halvdelen af befolkningen imod sig. Det er umuligt i længden.

Lad mig sige det helt klart her: Vi er villige til at tage vores del af ansvaret for, at der bliver skabt et bredere folkeligt fundament for den danske EU-politik. Det er ikke bare regeringens ansvar. Det er vores alle sammens ansvar, og vi er som nejparti villige til at indgå i en dialog med regeringen, med andre partier og med befolkningen om at få skabt et bredere, folkeligt fundament for den danske europapolitik. Men vi kan ikke gøre det alene. Det kræver også, at regeringen er villig til at indgå i en sådan diskussion, at andre jupartier er villige til at indgå i en sådan diskussion, og at vi nu i fællesskab ser hinanden i øjnene og får en ærlig debat om: Hvad skal dette land i det europæiske samarbejde? Hvordan kan vi på de præmisser, vi kender nu, udvikle en offensiv EU-politik og få indflydelse på Europas udvikling? Hvordan kan Danmark placere sig på en måde, som er i overensstemmelse med det brede folkelige fundament?

Den debat skal vi have, og jeg er helt enig i, at det skal ikke ske lige på en studs; vi skal have god tid til den. Men det er, som jeg har sagt tidligere i dag, en nødvendig forudsætning, at alle erkender, at der i den danske befolkning er en grundlæggende skepsis over for EU som en vidtgående union, men ikke over for samarbejdet. Det var ikke et nej til EU, det var ikke et nej til europæisk samarbejde, det var ikke et nej til det praktiske samarbejde om fælles og grænseoverskridende problemer. Det var et nej til ideen om et forenet Europa, et føderalistisk Europa, et nej til ideen om den glidebane, der fører frem til et Europas Forenede Stater. Det ville den danske befolkning ikke, men man ville godt deltage i et praktisk orienteret samarbejde.

Derfor er det nødvendigt, at vi får en debat om, hvad der nu er af handlemuligheder, og at

vi på den baggrund formulerer en ny og langsigtet dansk europapolitik. Det var formuleringen fra det nationale kompromis i 1993, men desværre blev den passus i kompromiset aldrig taget alvorligt. Japartierne har siden 1993 ligesom forsøgt at se bort fra den og har ikke gjort noget for at udvikle en ny dansk politik på dette grundlag, men har i stedet satset på, at undtagelserne skulle ophæves.

Den strategi ligger i ruiner efter folkeafstemningen den 28. september. Nu bliver man nødt til at erkende, at undtagelserne ligger fast, at de er en fast bestanddel af den danske EU-politik, og så på det grundlag formulere en ny offensiv og aktiv dansk EU-politik. Udmeldelse af EU er ikke længere på den politiske dagsorden. Vi er med i samarbejdet, og dette skal også være grundlaget for enhver diskussion.

Folkeafstemningen bekræftede den folkeretligt bindende afgørelse fra Edinburghtopmødet om, at vi kan stå uden for ØMU'ens tredje fase og samtidig være med i EU. Denne folkeretligt bindende aftale står stadig ved magt og skal stadig væk være grundlag for den danske EU-politik. Der er også bred konsensus om, at vi skal holde fast i ERM II-aftalen. Den danske fastkurspolitik kan ikke diskuteres.

Med nej et står vi uden for Euro-12-samarbejdet, og det er derfor vigtigt at få en debat om, hvordan vi på det grundlag alligevel kan få maksimal indflydelse. Men det er jo indlysende nok, at de ideer, der er kommet fra bl.a. statsministeren om, at Euro-12 skal have sit kompetenceområde udvidet, kan vi ikke gå med til. Det er i vores klare interesse, at miljø og andre områder, som vi satser hårdt på, ikke bliver et emne, der kommer ind i Euro-12, men at det foregår i andre fora, hvor vi har indflydelse.

Vi ønsker, at Euro-12 forbliver et snævert samarbejde, der er entydigt og udelukkende er koblet til euroen, sådan som det er i øjeblikket via den topmødeerklæring fra Luxembourg i 1997, der danner grundlag for Euro-12. Hvis det skal ændres, må vi have en meget stor debat om, hvordan vi så kan fastholde en maksimal dansk indflydelse, men den debat kommer på et senere tidspunkt. Det er bare lige for at nævne det på dette tidspunkt.

Danmark skal fortsat spille en aktiv rolle i miljøpolitikken, og vi støtter en linje, hvor der bliver kvalificeret flertal på miljøområdet, herunder grønne afgifter.

Der bliver talt meget om, at man får et opdelt Europa med A- og B-medlemmer. Den debat er